

Η 30χρονη Dispsita Dhar, στέλεχος του ΚΚ Ινδίας (Μαρξιστικό) μιλά για τους αγώνες, την Αλληλεγγύη & την αριστερή εναλλακτική (vid)

Η Dispsita Dhar είναι στέλεχος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ινδίας (Μαρξιστικό) και έχει ηγετικό ρόλο στην Ομοσπονδία Φοιτητών Ινδίας και τους αγώνες στο Jawaharlal Nehru College (JNU) στο Νέο Δελχί, όπου ολοκληρώνει τη διδακτορική της διατριβή.

Στις γενικές εκλογές της Ινδίας, που έχουν ξεκινήσει από τις 19 Απριλίου 2024 και θα ολοκληρωθούν στις αρχές Ιούνη, η Dispsita Dhar είναι υποψήφια με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδίας (Μαρξιστικό) στη Serampore της Δυτικής Βεγγάλης.

Βρέθηκε στην Αθήνα τον Απρίλιο του 2023 και συμμετείχε στο συνέδριο του Historical Materialism στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, όπου πραγματοποιήθηκε και η συνέντευξη που δημοσιεύεται εδώ. Τη

συνέντευξη παραχώρησε στην Άλκηστη Πρέπη, τον Κώστα Γούση και τον Χρήστο Αβραμίδη

Στη συνέντευξη αναφέρεται αναλυτικά στην καταστροφική διαχείριση της πανδημίας στην Ινδία, τα δίκτυα αλληλεγγύης και το ρόλο των Κόκκινων Εθελοντών. Παράλληλα, δίνει το πλαίσιο των ευρύτερων λαϊκών αντιστάσεων στην κυβέρνηση του Μόντι, τις εντυπωσιακές γενικές απεργίες, τις νικηφόρες αγροτικές κινητοποιήσεις και, φυσικά, τους πολύμορφους αγώνες του φοιτητικού κινήματος για οικονομικές παροχές, έμφυλη ισότητα και εξάλειψη των θρησκευτικών διακρίσεων.

Απομαγνητοφώνηση, μετάφραση και επιμέλεια κειμένου: Άλκηστη Πρέπη και Κώστας Γούσης

https://youtu.be/RI17J_BkYY0

Κώστας Γούσης: Θέλαμε να ξεκινήσουμε με μία ερώτηση σχετικά με την πανδημία και τις επιπτώσεις της στις κατώτερες τάξεις στην Ινδία, καθώς και τις κινηματικές απαντήσεις σε αυτές.

Όπως γνωρίζετε, το σημερινό καθεστώς στην Ινδία είναι αντι-λαϊκό, πρόκειται για μία δεξιά, φασίζουσα κυβέρνηση. Και, προφανώς, μιλάμε για ένα νεοφιλελεύθερο κράτος, γεγονός που δεν πρέπει να το διαχωρίζουμε από τα παραπάνω. Αυτά που συνέβησαν κατά τη διάρκεια της πανδημίας αποτελούν την πιο πρόσφατη και ξεκάθαρη απόδειξη του πόσο νεοφιλελεύθερη και αντι-λαϊκή είναι αυτή η κυβέρνηση. Η κυβέρνηση της Ινδίας, ήδη από τη δεκαετία του 1990 κι έπειτα είχε αρχίσει να κάνει σημαντικές περικοπές στον τομέα της υγείας. Έτσι, το δημόσιο υγειονομικό σύστημα βρισκόταν ήδη σε πολύ κακή κατάσταση. Τα κοινοτικά κέντρα υγείας στα χωριά, τα οποία έδιναν πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη στα άτομα των περιθωριοποιημένων στρωμάτων από την αγροτική ύπαιθρο, βρίσκονταν ήδη σε εξαιρετικά κακή κατάσταση. Οι γιατροί που συμμετείχαν σε διάφορα λαϊκά κινήματα προειδοποιούσαν εδώ και καιρό πως η αναλογία μεταξύ γιατρών και ασθενών ήταν πολύ ισχνή. Συνεπώς, ιδιαίτερα στην αγροτική ύπαιθρο, υπάρχουν χωριά όπου, για παράδειγμα, υπάρχει ένας μόνο γιατρός για χίλια άτομα, ενώ σε ορισμένες περιοχές δεν υπάρχει ούτε καν αυτό. Οι ελλείψεις είναι ακόμη μεγαλύτερες εάν μιλάμε για το γενικότερο υγειονομικό προσωπικό που να μπορεί να πλαισιώνει τους γιατρούς και να παρέχει βοήθεια στα άτομα που το έχουν ανάγκη.

Όλη αυτή η κατάσταση στο δημόσιο σύστημα υγείας έγινε όλο και πιο εμφανής όταν χτύπησε η πανδημία: όταν οι άνθρωποι πέθαιναν δίχως οξυγόνο, όταν βλέπαμε κόσμο που χρειαζόταν άμεση ιατρική υποστήριξη να κάθεται έξω από τα νοσοκομεία εφόσον δεν υπήρχε καθόλου χώρος να τους δεχτούν μέσα. Ακόμα και το πάτωμα των νοσοκομείων ήταν γεμάτο από ασθενείς, με τους γιατρούς να μην προλαβαίνουν να τους παρέχουν την απαραίτητη φροντίδα. Και το χειρότερο ήταν πως εν μέσω αυτής της κρίσης, τα ιδιωτικά νοσοκομεία υπερχρέωναν σε σχέση με τα νοσήλεια που ζητούσαν προηγουμένως. Για παράδειγμα, παροχές που κόστιζαν 10.000 ρουπίες την ημέρα πριν την πανδημία, χρεώνονταν, την περίοδο του κορονοϊού, 100.000 ρουπίες την ημέρα. Έτσι, τα άτομα των

χαμηλότερων στρωμάτων ήταν αδύνατον να έχουν πρόσβαση σε οποιαδήποτε ιατρική βοήθεια και περίθαλψη, εφόσον δεν έβρισκαν θέσεις στο δημόσιο νοσοκομείο και το ιδιωτικό τους ήταν τελείως απρόσιτο. Θα έχετε δει τις τρομακτικές εικόνες και τα βίντεο με πτώματα που στοιβάζονταν όπως-όπως και δεν υπήρχε κανείς να τα αποτεφρώσει. Και στη συνέχεια τα πτώματα τα πετούσαν μέσα στα ποτάμια, κι όταν μαζεύτηκαν τα νερά των ποταμών, τα πτώματα άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια.

Αυτή ήταν η κατάσταση ενάντια στην οποία αγωνιστήκαμε. Και η κυβέρνηση, αντί να προσπαθήσει να διαχειριστεί αυτή την κατάσταση έπαιρνε μόνο μέτρα βιτρίνας, παροτρύνοντάς μας να βγούμε και να χειροκροτήσουμε τους υγειονομικούς ή να ανάβουμε κεριά στα μπαλκόνια μας σε ένδειξη αλληλεγγύης. Σίγουρα, όλα αυτά μπορεί να μας κάνουν να μην αισθανόμαστε μόνοι μας, αλλά δεν είναι αυτό το καθήκον της κυβέρνησης. Καθήκον της κυβέρνησης απέναντι στους πολίτες της είναι να τους παρέχει αξιοπρεπείς όρους διαβίωσης, ένα αξιοπρεπές σύστημα υγείας. Καθήκον στο οποίο απέτυχαν. Αντ' αυτού, τα μέτρα που πήραν ήταν μόνο μέτρα εντυπωσιασμού μέσω των ΜΜΕ, ώστε να στρέψουν αλλού την προσοχή του κόσμου.

Παράλληλα, ίσως γνωρίζετε πως η Ινδία έχει μεγάλο αριθμό εσωτερικών μεταναστών και μεταναστριών που έχουν μεταφερθεί από τις αγροτικές στις αστικές και μητροπολιτικές περιοχές με σκοπό την αναζήτηση εργασίας. Με το ξέσπασμα της πανδημίας, η κυβέρνηση, χωρίς καμία προειδοποίηση, επέβαλε την απαγόρευση της κυκλοφορίας. Και με το λόκνταουν, όλα αυτά τα άτομα, που είναι πάνω από 30 εκατομμύρια, δεν είχαν πού να πάνε. Η κυβέρνηση δεν σκέφτηκε καν ότι χρειάζεται να πάρει μέτρα για αυτούς. Από τη μία μέρα στην άλλη, ήρθε και τους είπε ότι δεν έχουν πια άδεια να μένουν στην πόλη. Την πόλη που έχουν φτιάξει με τον ιδρώτα τους, που έχουν χτίσει με την εργασία και το αίμα τους. Και τα άτομα αυτά που έμεναν σε νοικιασμένες κατοικίες εκδιώχθηκαν από τους ιδιοκτήτες των κατοικιών αυτών. Να φύγουν να πάνε πού; Οι μεταφορές ήταν όλες κλειστές λόγω του λόκνταουν, τα τρένα δεν έφευγαν, τα αεροπλάνα δεν μπορούν ούτε καν να τα σκεφτούν λόγω των τιμών, τα λεωφορεία δεν δούλευαν. Η μόνη λύση ήταν να επιστρέψουν στα χωριά τους με τα πόδια.

Κι έτσι είδαμε όλες αυτές τις εικόνες όπου εκατοντάδες χιλιάδες άτομα περπατούσαν με τα παιδιά τους, με τους ηλικιωμένους τους, με ό,τι είχαν προλάβει να σώσουν από τα σπίτια τους. Και υπήρχαν πολλά περιστατικά με δυστυχήματα στον δρόμο. Σε ένα από αυτά, μία ομάδα ατόμων ξεκίνησαν προς το χωριό τους και, πιστεύοντας πως τα τρένα δεν λειτουργούσαν καθόλου, άρχισαν να ακολουθούν τις σιδηροδρομικές γραμμές. Κάποια στιγμή κουράστηκαν, δεν είχαν καθόλου φαγητό και περπατούσαν ήδη 14, 17 ώρες. Κάθισαν να ξεκουραστούν στις γραμμές του τρένου και μερικοί αποκοιμήθηκαν, νομίζοντας πως κανένα τρένο δεν περνούσε. Δεν ήξεραν, όμως, πως κάποια στιγμή περνούσε το τρένο, κι έτσι σκοτώθηκαν 16 άνθρωποι. Κι αυτό ήταν ένα από τα πολλά περιστατικά. Μία έγκυος που επέστρεφε στο χωριό της περπατώντας αναγκάστηκε να γεννήσει στον δρόμο, με αποτέλεσμα το μωρό της να μην επιβιώσει.

Η κυβέρνηση δεν έλαβε υπόψη της τίποτα από όλα αυτά. Ακόμα και σήμερα, ρωτήσαμε την

κυβέρνηση στη Βουλή εάν έχουν κάποια εκτίμηση του αριθμού των ατόμων αυτών. Ποιος είναι ο συνολικός πληθυσμός των εσωτερικών μεταναστών και μεταναστριών στη χώρα; Δεν είχαν κανένα στοιχείο για τους μετανάστες εργάτες. Την περίοδο της πανδημίας η Αριστερά απαιτούσε από την κυβέρνηση να ελέγξει και να οριοθετήσει τον ιδιωτικό τομέα υγείας, τα γηροκομεία και τα νοσοκομεία. Διότι είδαμε πως ακόμα και σε χώρες όπως η Ιταλία και η Γαλλία η κυβέρνηση προχώρησε σε επίταξη των ιδιωτικών νοσοκομείων και επέβαλε όριο στα ποσά που μπορούσαν να χρεώσουν. Σε μία χώρα του Τρίτου Κόσμου όπως η Ινδία, όπου επλήγησαν τόσοι άνθρωποι και τόσοι άνθρωποι πέθαιναν κάθε μέρα —η Ινδία βρέθηκε στις πρώτες θέσεις παγκοσμίως σε σχέση με το ποσοστό νοσηρότητας και θνησιμότητας—, η κυβέρνηση δεν έλαβε καμία από τις προτάσεις μας υπόψη της.

Αυτό που συνέβη με την πανδημία δεν ήταν μόνο μία υγειονομική κρίση αλλά και μία οικονομική κρίση. Οι περισσότεροι θάνατοι δεν οφείλονταν στον ιό. Τα περισσότερα άτομα πέθαναν από πείνα, εξάντληση από το περπάτημα για μέρες, από ατυχήματα, από άγχος κλπ. Θάνατοι που θα μπορούσαν να είχαν αποτραπεί εάν η κυβέρνηση είχε απλά κάνει το καθήκον της —πράγμα που δεν έκανε.

Κώστας Γουσης: Ποιες ήταν οι κινήσεις που έκανε η Αριστερά, το λαϊκό κίνημα και τα σωματεία για να οργανώσουν δίκτυα αλληλεγγύης και να βοηθήσουν τον κόσμο;

Θέλω να αναφέρω δύο διαστάσεις σε σχέση με αυτό. Η πρώτη έχει να κάνει με το τοπικό επίπεδο, δηλαδή με το επίπεδο των πολιτειακών κυβερνήσεων στην Ινδία. Το Αριστερό Δημοκρατικό Μέτωπο —δηλαδή το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδίας Μαρξιστικό και οι άλλοι μας σύμμαχοι, αριστερές οργανώσεις και αριστερά κόμματα— είναι κυβέρνηση στην πολιτεία της Κεράλα. Όπου, λοιπόν, είχαμε την τοπική κυβέρνηση, χρησιμοποιήσαμε αυτή την εξουσία για να εξασφαλίσουμε την υλοποίηση των περισσότερων από τα αιτήματά μας προς την κεντρική κυβέρνηση, δηλαδή την κυβέρνηση του BJP. Όπως προανέφερα, πολλοί άνθρωποι πέθαναν λόγω του Covid, αλλά ακόμα περισσότεροι πέθαναν επειδή δεν είχαν φαγητό ή κάπου να μείνουν. Η κυβέρνηση της Κεράλα αποφάσισε να λάβει ορισμένα μέτρα, όπως να προσφέρει δωρεάν γεύματα με δελτίο για τουλάχιστον 2-3 μήνες σε όσους το είχαν ανάγκη. Έτσι, ακόμα και με την απαγόρευση κυκλοφορίας, όπου ο κόσμος δεν είχε λεφτά εφόσον δεν μπορούσε να πάει στη δουλειά, οι βασικές του ανάγκες, όπως φαγητό και έξοδα διαβίωσης, καλύπτονταν από την τοπική κυβέρνηση.

Παράλληλα, η κυβέρνηση ανέλαβε τη διαμόρφωση ειδικών Κέντρων Καραντίνας (επιτάσσοντας κενά κτήρια), τα οποία παρείχαν δωρεάν περίθαλψη, φάρμακα και φαγητό. Επιπλέον, προσπάθησε να διαχειριστεί το ζήτημα των μεταναστών εργατών και εργατριών, το οποίο ανέφερα προηγουμένως. Πολλοί άνθρωποι από τη Βόρεια Ινδία μεταναστεύουν στην Κεράλα με σκοπό την εύρεση εργασίας. Η κυβέρνηση της Κεράλα αντιμετώπισε αυτούς τους ανθρώπους με όρους φιλοξενίας και φροντίδας για τη διαβίωσή τους, προσφέροντας δωρεάν γεύματα σε όλους και όλες και όχι μόνον στους μόνιμους κατοίκους της Κεράλα.

Η δεύτερη διάσταση είναι αυτή της δράσης των αριστερών οργανώσεων στο επίπεδο ολόκληρης της χώρας. Σε πολλά και διαφορετικά μέρη της Ινδίας οργανώσαμε μπριγάδες βοήθειας και αλληλεγγύης, τις οποίες ονομάσαμε “Κόκκινοι Εθελοντές”. Επρόκειτο για μικρές, τοπικές ομάδες από φοιτητές, νέους, ορισμένα σωματεία, γυναίκες εργάτριες κλπ.

✘ Οι “Κόκκινοι Εθελοντές” της Δυτικής Βεγγάλης, μαζί με την Ντιπισίτα Νταρ.

Οι ομάδες αυτές βοηθούσαν όσους και όσες είχαν ανάγκη, πραγματοποιούσαν μαζικές συλλογές ρούχων και άλλων απαραίτητων αγαθών, παρείχαν δωρεάν φαγητό, σερβιέτες στις γυναίκες, βρεφική τροφή κλπ. Ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του δεύτερου κύματος του κορωνοϊού, πολλοί συνάνθρωποί μας πέθαναν λόγω έλλειψης οξυγόνου. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν ήταν ικανή να προσφέρει οξυγόνο σε όσους το χρειαζόνταν και αυτό οδήγησε στην άνθιση της μαύρης αγοράς. Όσες εταιρείες βρίσκονταν ήδη στο εμπόριο φιαλών οξυγόνου άρχισαν να τις συσσωρεύουν και να τις πωλούν 100

φορές πιο ακριβά σε όσους τις χρειάζονταν. Ακριβώς εδώ παρενέβησαν οι Κόκκινοι Εθελοντές. Αρχίσαμε να συλλέγουμε φιάλες οξυγόνου σε δικούς μας χώρους σε διάφορα μέρη της χώρας και να τις παρέχουμε δωρεάν. Εξ ου και μία από τις πιο γνωστές φωτογραφίες όπου ένας Κόκκινος Εθελοντής μεταφέρει στην πλάτη του μία φιάλη, φορώντας ένα κόκκινο μπλουζάκι με το σφυροδρέπανο και πηγαίνοντας πόρτα-πόρτα να προσφέρει βοήθεια.

Δύο μέλη των Κόκκινων Εθελοντών παραδίδουν φιάλες οξυγόνου στην Καλκούτα.

Παράλληλα, όμως, η οργάνωσή μας παρείχε και την απαραίτητη εκπαίδευση στους ίδιους τους εθελοντές, εφόσον δεν ήταν εξειδικευμένοι υγειονομικοί. Ήταν ενθουσιώδεις νέες και νέοι, μέλη της Ομοσπονδίας Φοιτητών Ινδίας, δηλαδή κυρίως φοιτητές και φοιτήτριες που ήθελαν να βοηθήσουν εν μέσω αυτής της κρίσης. Έτσι, οργανώσαμε ειδικά εργαστήρια για να εκπαιδευτούν στα βασικά, καθώς και να μάθουν τα μέτρα προστασίας που οι ίδιοι όφειλαν να λάβουν. Κι αυτό διότι χάσαμε ορισμένους από τους Κόκκινους Εθελοντές που νοσήσανε οι ίδιοι ερχόμενοι σε τόσο στενή επαφή με

τους ασθενείς, και δεν μπορέσαμε να τους σώσουμε.

Αυτές ήταν ορισμένες από τις παρεμβάσεις μας. Οργανώσαμε, επίσης, πολλές Κοινοτικές Κουζίνες, οι οποίες παρείχαν φαγητό έναντι ενός ελάχιστου αντιτίμου. Δηλαδή, για παράδειγμα, με 20 ρουπίες μπορούσες να έχεις δύο γεύματα την ημέρα. Κι αυτό απέδωσε, υπήρχαν εκατοντάδες και χιλιάδες άτομα κάθε μέρα που στέκονταν στην ουρά για τα γεύματα αυτά, που ήταν τα μόνα τα οποία είχαν τη δυνατότητα να πληρώσουν. Η εμπειρία μας με τους Κόκκινους Εθελοντές έδειξε πως πολλά άτομα που προηγουμένως δεν ήταν οργανωμένα στην αριστερά, πολλά άτομα που παρουσιάζονταν ως μη πολιτικοποιημένα ή που ήθελαν να κρατήσουν τις αποστάσεις τους από οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα, άρχισαν να έρχονται και να οργανώνονται στους Κόκκινους Εθελοντές. Θυμάμαι για παράδειγμα ένα νεαρό αγόρι, 18-19 χρονών, του οποίου τον πατέρα είχαμε βοηθήσει δίνοντάς του φιάλες οξυγόνου, ήρθε και προσφέρθηκε να συμμετάσχει στους Κόκκινους Εθελοντές. Του είπαμε πως πρέπει να το σκεφτεί καλά και πως αυτή ήταν μία πολύ δύσκολη δουλειά. Μας απάντησε πως όταν ο πατέρας του χρειάστηκε βοήθεια εμείς ήμασταν εκεί. Τώρα ήθελε και το αγόρι αυτό να δώσει την ίδια βοήθεια σε όσους την χρειαζόνταν.

Πιστεύω πως αυτή ακριβώς είναι η αλληλεγγύη που περιμέναμε: μία αλληλεγγύη που βασίζεται στην ανθρωπιά, μία αλληλεγγύη που χτίζεται από τα κάτω. Οι Κόκκινοι Εθελοντές, με κάποιο τρόπο και ιδιαίτερα για τη νέα γενιά, κατάφεραν να δώσουν μία κατεύθυνση στο πώς θα κατανοούμε την αλληλεγγύη και την ανθρωπιά σε καιρούς κρίσης. Και αυτό ήταν ένα σημαντικό στοιχείο που αποκομίσαμε από την εμπειρία μας με τους Κόκκινους Εθελοντές.

Κώστας Γούσης: Αναφέρθηκες στην Κεράλα. Θα θέλαμε να μας μιλήσεις λίγο περισσότερο γι' αυτό το παράδειγμα αριστερής κυβέρνησης. Σε πολλές χώρες, όταν η Αριστερά βρίσκεται στην εξουσία, συνήθως καταλήγει να εφαρμόζει νεοφιλελεύθερες πολιτικές οι οποίες ενισχύουν το δόγμα ΤΙΝΑ (Δεν Υπάρχει Εναλλακτική). Επομένως, έχουμε ανάγκη από παραδείγματα που δείχνουν έμπρακτα μία εναλλακτική πρόταση. Θα μπορούσε η Κεράλα να είναι ένα από αυτά;

Απόλυτα! Εάν κοιτάξετε το ποσοστό θνησιμότητας στην Κεράλα και αυτό για όλη την Ινδία θα δείτε μεγάλη διαφορά. Το ποσοστό θνησιμότητας στην Κεράλα ήταν παρόμοιο με αυτό των σκανδιναβικών χωρών. Τώρα, θα αναρωτιέστε γιατί και πώς μπόρεσαν να το καταφέρουν αυτό εφόσον πρόκειται για μία πολιτειακή κυβέρνηση, έτσι δεν είναι; Επιπλέον, η Κεράλα είναι μία πολιτεία με μεγάλη κοινότητα στο εξωτερικό, όπου έχουν φύγει για να εργαστούν. Το 30% του ΑΕΠ της προέρχεται από εμβάσματα. Όταν άρχισαν να επιβάλλονται απαγορεύσεις κυκλοφορίας την περίοδο της πανδημίας, πολλοί από αυτούς τους εργάτες που δούλευαν στις χώρες του Κόλπου, στο Λονδίνο και σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, επέστρεψαν στην Κεράλα. Και η επιστροφή αυτή συνέβαλλε στην περαιτέρω μετάδοση του ιού.

Η κυβέρνηση της Κεράλα εστίασε στο να σταματήσει αυτή τη μεγάλη διάδοση. Και σε αυτό έπαιξαν κομβικό ρόλο τα δημόσια Κέντρα Καραντίνας. Και παράλληλα αναπτύχθηκε και ένα μεγάλο δίκτυο παρακολούθησης και καταγραφής· όχι, βέβαια παρακολούθησης όπως τη φανταζόμαστε σε ένα αυταρχικό πλαίσιο ενός κράτους επιτήρησης. Στο δίκτυο αυτό συνέβαλαν οι εργαζόμενες στα κέντρα παιδικής υγείας και φροντίδας Anganwadi ή οι γυναίκες που δούλευαν ως υγειονομικοί στις αγροτικές κοινότητες, εφόσον αυτά ήταν τα άτομα που δούλευαν στα χωριά μαζί με τους κατοίκους σε καθημερινή βάση, σε όλη τη διάρκεια του έτους. Έτσι, επισκέπτονταν καθημερινά τα σπίτια πόρτα-πόρτα για να δουν εάν κάποιος/α είναι άρρωστος/η ή εάν εμφανίζει κάποια συμπτώματα. Και με τον τρόπο αυτό κατάφεραν να εντοπίσουν από νωρίς τα κρούσματα και να στέλνουν τα άτομα αυτά στα Κέντρα Καραντίνας για να τους παρασχεθεί η σχετική φροντίδα.

Αυτό που συχνά συνέβαινε σε άλλα μέρη της χώρας ήταν πως οι άνθρωποι λόγω φόβου δεν ανέφεραν τα συμπτώματά τους, αλλά προσπαθούσαν να τα κρύψουν. Δεν μπορούσαν να εμπιστευθούν την κυβέρνηση για το ποιες συνθήκες θα αντιμετώπιζαν εάν μεταφέρονταν στην καραντίνα, διότι σε πολλές περιοχές είδαμε περιστατικά κρατικών κέντρων καραντίνας τα οποία δεν είχαν φαγητό, νερό ή ηλεκτρικό. Δηλαδή, εάν κάποιος άνθρωπος μολύνονταν προτιμούσε να παραμείνει στο σπίτι του με την οικογένειά του αντί να πάει στην απομόνωση όπου δεν θα είχε κανέναν να τον φροντίζει και θα ένοιωθε τελείως αβοήθητος. Επομένως, πολύς κόσμος έκρυβε τα συμπτώματά του στις άλλες περιοχές της χώρας. Όμως, στην Κεράλα, ακριβώς λόγω των υποδομών που είχε φτιάξει η τοπική κυβέρνηση, όπου όλοι και όλες είχαν φροντίδα, οι άνθρωποι δεν ένοιωθαν πια το φόβο να αναφέρουν ότι είχαν κολλήσει τον ιό, ακόμη και εάν ήταν ασυμπτωματικοί. Θα έβρισκαν τους υγειονομικούς της κοινότητας οι οποίοι θα τους φρόντιζαν.

Αυτός είναι ο οργανικός δεσμός, όπου η (πολιτειακή) κυβέρνηση δεν είναι αποξενωμένη σε σχέση με τον πληθυσμό, όπου ο ρόλος της κυβέρνησης δεν είναι μόνο να σου κάνει κήρυγμα, να σε επιπλήττει και, σχεδόν, να σε τιμωρεί —γιατί κόλλησες Covid-19;— σαν να είχες κάνει κάποια αμαρτία. Πιστεύω πως το ανθρώπινο πρόσωπο της κυβέρνησης που χρησιμοποιεί την οργάνωσή της, τους θεσμούς της, με τον τρόπο που το έκανε η κυβέρνηση της Κεράλα, ενέπνευσε αυτή την εμπιστοσύνη από την πλευρά των κατοίκων της για να ακολουθήσουν τις συμβουλές και τις κατευθύνσεις της. Σε πολλές περιοχές της χώρας τα άτομα δεν τηρούσαν τα μέτρα κοινωνικής αποστασιοποίησης διότι είχαν μία πολύ φυσική δυσπιστία απέναντι στο κράτος: εάν το κράτος πει κάτι δεν θα πρέπει να το ακούσουμε διότι τελικά αυτοί δεν ήταν ποτέ με το μέρος μας, δεν ήταν ποτέ φιλο-λαϊκοί. Το γεγονός ότι η κυβέρνηση της Κεράλα ως κρατικός μηχανισμός κατάφερε στην ουσία να ξανακερδίσει την εμπιστοσύνη των ανθρώπων της —είμαστε εδώ για να σε φροντίσουμε, μπορείς να μας εμπιστευτείς, να μας ακούσεις, αυτή είναι μία νόσος που μπορεί να καταπολεμηθεί εάν διατηρήσουμε κάποιους βασικούς κανόνες φυσικής αποστασιοποίησης. Αυτή ήταν η διαφορά και, βεβαίως, το δημόσιο σύστημα υγείας της πολιτείας, καθώς και ο έλεγχος και η ρύθμιση του ιδιωτικού τομέα υγείας όπου η πολιτειακή κυβέρνηση εξασφάλισε πως δεν θα κερδοσκοπήσει χρεώνοντας παραπάνω για τις παροχές του.

Τέλος, σημαντικός ήταν ο ρόλος και των μαζικών οργανώσεων: της Ομοσπονδίας Φοιτητών Ινδίας (SFI), των σωματείων και της Ομοσπονδίας Δημοκρατικών Νέων Ινδίας (Democratic Youth Federation of India—DYFI), ο τρόπος με τον οποίο έδρασαν, παράλληλα και μαζί με την κυβέρνηση, σε συνεργασία μαζί της. Πιστεύω πως όλα αυτά βοήθησαν την Κεράλα να σώσει τους ανθρώπους της.

Άλκηστη Πρέπη: Έχεις διατελέσει γενική γραμματέας της Φοιτητικής Ομοσπονδίας Ινδίας και διδακτορική φοιτήτρια στο πανεπιστήμιο Jawaharlal Nehru (JNU), το οποίο είναι γνωστό ως ένα πολύ ενεργό πολιτικά πανεπιστήμιο. Θα μπορούσες να μας μιλήσεις για το φοιτητικό κίνημα στην Ινδία και τους αγώνες του;

Από το 2014 κι έπειτα η Ινδία βιώνει κύματα ξεσηκωμού μεταξύ της νεολαίας της και, φυσικά, και των φοιτητών της. Με την άνοδο του Ναρέντρα Μόντι και της κυβέρνησής του στην εξουσία, όπως συμβαίνει με τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, είδαμε μία επίθεση στην εκπαίδευση. Προσπάθησαν να μας κόψουν τις υποτροφίες και γενικότερα να περικόψουν όσα μπορούν από τον εκπαιδευτικό τομέα, ιδιαίτερα την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ζητήματα στα οποία εναντιωθήκαμε εξ αρχής.

Την περίοδο 2018-2019 οργανώσαμε ένα μεγαλειώδες κίνημα που ονομάστηκε “Occupy UGC”, από την κατάληψη της Επιτροπής Επιχορήγησης Πανεπιστημίων (University Grant Commission), η οποία είναι υπεύθυνη για τις υποτροφίες των φοιτητών. Μία ωραία πρωία ήρθαν και μας είπαν πως θα έκοβαν τις υποτροφίες που παρείχαν για την υποστήριξη των υποψηφίων διδασκόντων. Κι έτσι οργανώσαμε ένα μεγάλο κίνημα και για πάνω από έναν μήνα καταλάβαμε τα κεντρικά γραφεία της Επιτροπής (UGC) και απαιτήσαμε όχι μόνο να συνεχιστούν οι υποτροφίες μας αλλά και να αυξηθούν σύμφωνα με τον πληθωρισμό. Απαιτήσαμε να αυξηθούν οι υποτροφίες μας ώστε να μπορούμε να έχουμε μία αξιοπρεπή ζωή. Ο Μόντι έλεγε “θα φέρουμε ξανά την Ινδία στην κορυφή”. Πώς θα το κάνεις αυτό; Ο κόσμος που σπουδάζει στα πανεπιστήμιά σου είναι το ανθρώπινο κεφάλαιό σου. Εάν δεν τους υποστηρίξεις οικονομικά, εάν δεν βασιστείς και δεν χτίσεις πάνω σ’αυτούς τους ανθρώπους, τι είδους Ινδία θα φτιάξεις; Πώς θα την φέρεις στην κορυφή ή, τέλος πάντων, όλες αυτές τις θεωρίες που μας έλεγαν. Αυτό ήταν και το πρώτο σημαντικό κίνημα που οργανώσαμε.

Στη συνέχεια, φυσικά, το 2019 είχαμε το κίνημα του JNU, όπου τα ηγετικά στελέχη του φοιτητικού μας κινήματος φυλακιστήκαμε με κατηγορίες για αντεθνική και αντι-ινδική δράση και τρομοκρατία, απλά και μόνο επειδή φέρναμε σε άβολη θέση την κυβέρνηση με τα αιτήματά μας.

Διαδήλωση των αποφοίτων του JNU στην Καλκούτα ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Μόντι, Νοέμβριος

Έπειτα, το κίνημα για τον Rohith Vemula, έναν σύντροφό μας, φοιτητή Ντάλιτ από το Κεντρικό Πανεπιστήμιο του Hyderabad, ο οποίος αυτοκτόνησε μετά από πολύμηνο αγώνα. Εμείς είπαμε πως δεν επρόκειτο για αυτοκτονία, αλλά για θεσμική δολοφονία λόγω των τεράστιων διακρίσεων που αντιμετώπιζε όχι μόνο εντός του Πανεπιστημίου και των φοιτητικών εστιών, αλλά και από την πανεπιστημιακή διοίκηση και την κυβέρνηση εξαιτίας των πολιτικών του πεποιθήσεων. Ο θάνατος του Rohith Vemula ξεσήκωσε ένα μεγαλειώδες κίνημα που ζητούσε δικαιοσύνη για τη δολοφονία του.

Επίσης, πρέπει να αναφέρω το κίνημα για δικαιοσύνη για τον Najeeb Ahmed, έναν νεαρό Μουσουλμάνο σύντροφο και συμφοιτητή μας στο JNU, που εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Εμείς λέμε πως επρόκειτο για βίαιη εξαφάνιση μετά από βίαιη επίθεση και ξυλοδαρμό που ο φοιτητής δέχτηκε από την δεξιά εθνικιστική φοιτητική οργάνωση του Πανιδνικού Φοιτητικού Συμβουλίου (Akhil Bharatiya Vidyarthi Parishad—ABVP). Έχουν περάσει πλέον πάνω από 7 χρόνια και ο φοιτητής δεν έχει ακόμη βρεθεί. Εμείς υποστηρίζουμε ότι το κράτος και η διοίκηση του πανεπιστημίου βρίσκονται

σε αργαστή συνεργασία, και πως κάτι συνέβη στον φοιτητή το οποίο τόσο η κυβέρνηση όσο και το Κεντρικό Γραφείο Πληροφοριών (Central Bureau of Investigation—CBI) δεν μας λένε.

Σύνθημα για τον Najeeb από τον τοίχο του JNU, Δελχί, Δεκέμβριος 2019 (προσωπικό αρχείο, Άλκηστη Πρέπη)

Αναφέρω τις υποθέσεις του Najeeb και του Rohith Vemula διότι, εάν δείτε το πώς παρουσιάζεται από την κυρίαρχη αφήγηση το κίνημα ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων και τη διακοπή των υποτροφιών, οι φοιτητές εμφανίζονται ως μία ομοιογενής κοινωνική κατηγορία. Σίγουρα, οι φοιτητές αγωνίζονται για τα φοιτητικά ζητήματα. Ωστόσο, ιδιαίτερα στην περίπτωση του Najeeb και του Rohith Vemula, είναι εμφανές ότι οι φοιτητές δεν είναι μία ομοιογενής ομάδα και διαφλερουν ανάλογα με την κοινωνική καταγωγή τους. Η θρησκεία σου, η κάστα σου, το φύλο σου, παίζουν εξίσου σημαντικό ρόλο στην εμπειρία που θα βιώσεις ως φοιτητής και φοιτήτρια. Και όλα αυτά τα ερωτήματα αναδύθηκαν εντός του φοιτητικού κινήματος, πράγμα πολύ σημαντικό κατά τη γνώμη, και μετατράπηκαν σε κεντρικά ζητήματα, στενά συνδεδεμένα με την καθημερινή φοιτητική ζωή.

Και, βεβαίως, το πιο πρόσφατο κίνημα ήταν αυτό ενάντια στο Εθνικό Μητρώο Πολιτών (National

Register of Citizens—NRC) και την Τροποποίηση του Νόμου περί Ιθαγένειας (Citizenship Amendment Act—CAA). Η κυβέρνηση Μόντι, με την Τροποποίηση του Νόμου για την Ιθαγένεια ήρθε και είπε, στην πραγματικότητα, πως εάν κάποιο άτομο είναι Μουσουλμάνος οφείλει το ίδιο να αποδείξει ότι είναι πολίτης αυτής της χώρας (για να μπορέσει να καταγραφεί, στη συνέχεια, στο Εθνικό Μητρώο Πολιτών). Γεγονός που συνδέεται με την ιδέα (που θέλει να επιβάλλει η κυβέρνηση) πως η Ινδία είναι μία χώρα Ινδουιστών, πως υποτίθεται ότι έχει Ινδουιστικό Πολίτευμα (Hindu Rashtra). Σύμφωνα με αυτή την άποψη, οι Μουσουλμάνοι, ως εξωγενή στοιχεία, εισέβαλαν σε μία κατά τα άλλα απόλυτα Ινδουιστική χώρα, δημιουργώντας την Ινδία που γνωρίζουμε σήμερα.

Ενάντια, λοιπόν, σε όλη αυτή τη λογική και ιδιαίτερα στην Τροποποίηση του Νόμου περί Ιθαγένειας, οργανώθηκε μία μεγαλειώδης συγκέντρωση, στην οποία συμμετείχαν άτομα από όλη τη χώρα. Οι μουσουλμάνες γυναίκες έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο, κατεβαίνοντας στους δρόμους και οργανώνοντας πορείες. Η ηγεσία του φοιτητικού κινήματος ενάντια στον νόμο αυτόν βρίσκονται ακόμα και σήμερα στη φυλακή. Ο σύντροφος Umar Khalid, βρίσκεται φυλακισμένος πάνω από δύο χρόνια πλέον. Ορισμένοι από τους συντρόφους μας κατάφεραν να βγουν από τη φυλακή με εγγύηση, οι οποίοι όμως προηγουμένως είχαν περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα στη φυλακή, μόνο και μόνο λόγω της συμμετοχής τους στο κίνημα ενάντια στην Τροποποίηση του Νόμου περί Ιθαγένειας.

P.G. FOR GIRLS P.G. FOR GIRLS P.G. FOR GIRLS

জোট বাঁধো, প্রতিরোধ করো

জোট

#CUstandswithJNU

#CUSTANDS WITH JNU

#CUSPEAKS

পার্শ্বসারথি দাশগুপ্ত
কাল দত্তগুপ্ত
শ্রীচাৰ্য

Ενάντια στην

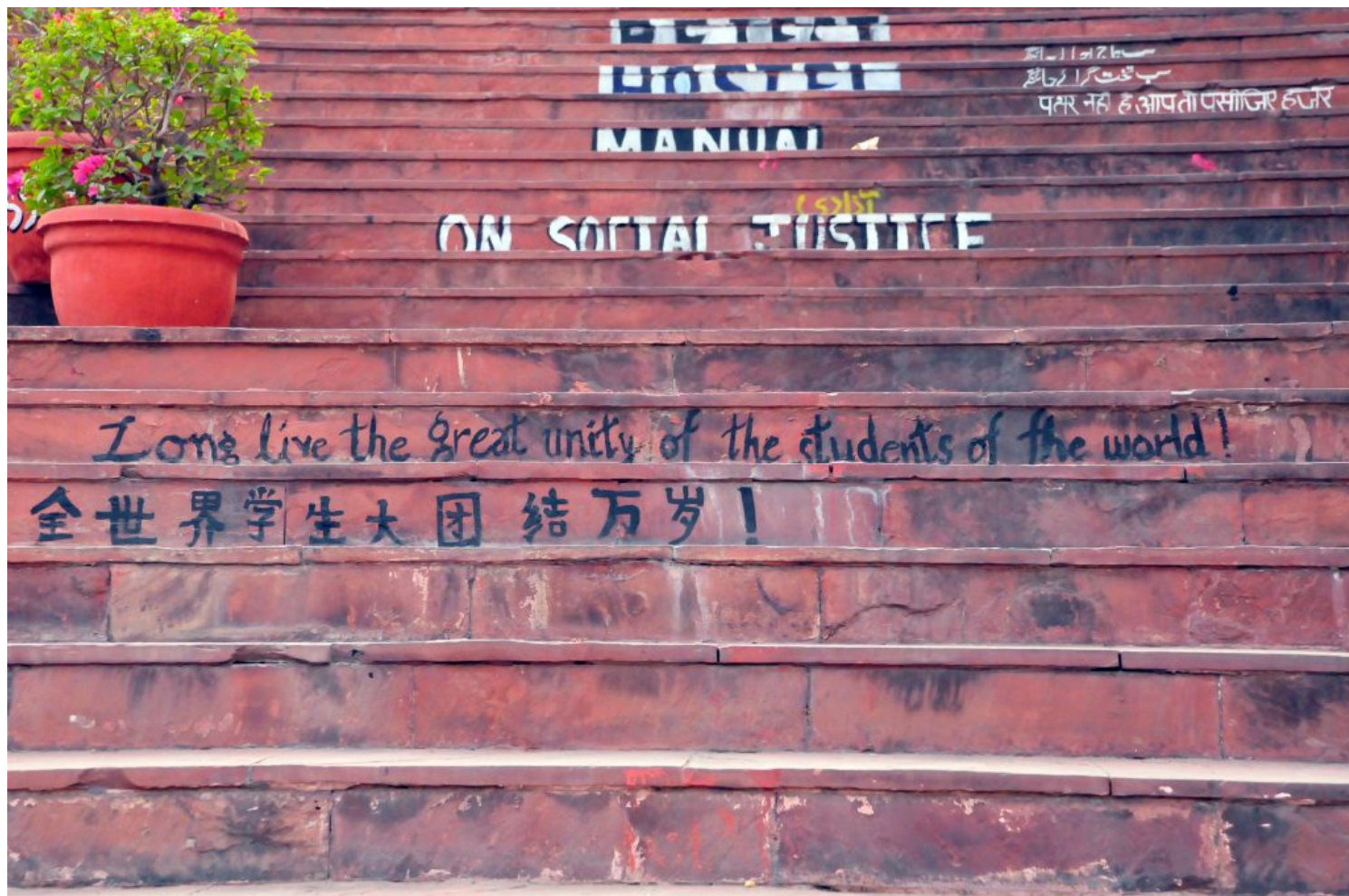
ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης, Καλκούτα Νοέμβριος 2019

Σύνθημα ενάντια στο

Είναι, επομένως, ενδιαφέρον να δούμε το πώς όταν η χώρα περνάει από μία κρίσιμη περίοδο, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες βρίσκονται στο επίκεντρο των κινημάτων. Να δούμε το πώς οι φοιτητές προετοιμάζονται να αναλάβουν το ρόλο που τους αντιστοιχεί στην επαναστατική περίοδο, καθιστώντας ορατά τα κεντρικά αιτήματα και βγάζοντας όλη την κινηματική ενέργεια στους δρόμους. Θεωρώ πως το φοιτητικό κίνημα κατάφερε να ξεπεράσει τον εαυτό του. Δεν παρέμεινε

απομονωμένο από την υπόλοιπη κοινωνία και δεν περιορίστηκε στο να μιλήσει μόνο για τα φοιτητικά ζητήματα. Αντίθετα, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες αντιλήφθηκαν τη θέση τους στην κοινωνία ως πολίτες και αναγνώρισαν το ρόλο τους εντός του μαζικού και ταξικού κινήματος.

JNU, Δελχί, Δεκέμβριος 2019 (προσωπικό αρχείο, Άλκηστη Πρέπη)

Κώστας Γούσης: Ντιπσίτα γεννήθηκες το 1993. Ανήκεις σε μία νεότερη γενιά, αλλά βρίσκεσαι και στην ηγεσία του φοιτητικού κινήματος, ενώ είσαι ιδιαίτερα ενεργή και στο Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδίας (Μαρξιστικό). Πώς βλέπεις τις ιδέες της Αριστεράς και ειδικά του Μαρξισμού εντός της νέας γενιάς η οποία γεννήθηκε μετά το 1990; Μέσα από τη δική σου εμπειρία βλέπεις να έχουν μεταβιβαστεί στη νεότερη γενιά οι παραδόσεις αγώνα των προηγούμενων γενεών στην Ινδία; Αλλά και γενικότερα, ποιες τάσεις βλέπεις να διαμορφώνονται εντός του κινήματος της νεολαίας;

Πιστεύω πως υπάρχει διαφορά στο πώς εμείς αντιλαμβανόμαστε την Αριστερά σε σχέση με τις προηγούμενες γενιές. Τα άτομα που γεννήθηκαν μετά το 1990, γεννήθηκαν εντός ενός νεοφιλελεύθερου κράτους. Οι προηγούμενες γενιές, η γενιά του πατέρα και της μητέρας μου, ήταν και αυτοί κομμάτι του δικού τους φοιτητικού κινήματος. Είχαν, ωστόσο, εμφανώς, ένα πολύ χειροπιαστό όνειρο, αυτό της Σοβιετικής Ένωσης, και μπορούσαν να πουν “αυτό είναι που θέλουμε, γι’ αυτό αγωνιζόμαστε”. Όμως, όσοι και όσες γεννηθήκαμε μετά το 1990 δεν είχαμε αυτό το χειροπιαστό όνειρο, το χειροπιαστό παράδειγμα να ακολουθήσουμε. Γεννηθήκαμε σε μία περίοδο όπου το μεγαλύτερο σοσιαλιστικό εγχείρημα είχε ήδη ηττηθεί. Ο Φράνσις Φουκουγιάμα είχε ήδη ανακοινώσει το τέλος της ιστορίας και το τείχος του Βερολίνου είχε ήδη πέσει... Εμείς, τελικά, αντιλαμβανόμαστε την αριστερή πολιτική και τον μαρξισμό με τρόπο πολύ διαφορετικό από εκείνον των προηγούμενων γενεών.

Παράλληλα ζούμε σε μία κοινωνία η οποία μας παρακινεί να στραφούμε στον ατομισμό—από το συλλογικό στο ατομικό—, κάθε μέρα διδασκόμαστε πως οφείλουμε να διασφαλίσουμε πρωτίστως τον εαυτό μας, οφείλουμε να έχουμε μία καριέρα, οφείλουμε να έχουμε έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής, κάποιο συγκεκριμένο προϊόν ώστε να μπορούμε να αισθανθούμε επαρκώς επιτυχημένα άτομα. Με αυτή τη έννοια, τα άτομα που ήρθαν πιο κοντά με τις αριστερές ιδέες θεωρώ πως έχουν διανύσει μία διαφορετική πορεία από τις προηγούμενες γενιές.

Για να σας δώσω ένα μικρό παράδειγμα: οι φίλοι και οι φίλες μου, άτομα που ήμασταν στο ίδιο σχολείο στη συγκεκριμένη συνθήκη στη Δυτική Βεγγάλη. Την περίοδο 2010-2011 η κυβέρνηση της Αριστεράς ηττήθηκε. Και έβλεπα τους περισσότερους από τους φίλους ή τις συμμαθήτριές μου να είναι έντονα ενάντια στην αριστερά και αντικομμουνιστές. Μας έλεγαν “εσείς είστε ενάντια στην πρόοδο, δεν θέλετε να έχουμε θέσεις εργασίας, δεν ακολουθείτε τον καπιταλιστικό τρόπο ανάπτυξης και άρα είστε απαρχαιωμένοι. Γι’ αυτό δεν στηρίζουμε την κυβέρνηση της Αριστεράς ούτε την ιδεολογία της Αριστεράς”.

Έχει, όμως ενδιαφέρον το ότι πλέον κάποιοι από αυτούς εργάζονται στον τομέα της Τεχνολογίας Πληροφοριών και Επικοινωνίας (IT) και, σήμερα, αυτοί είναι οι ηγέτες των σωματείων μας στον τομέα αυτόν. Διότι η βιωμένη τους εμπειρία τους έκανε να καταλάβουν ότι ακόμα και αν ακολουθήσεις αυτή την κούρσα του να γίνεις ο πιο επιτυχημένος, ακόμα και αν ακολουθήσεις τον δρόμο της καπιταλιστικής ανάπτυξης εντός του τομέα της Τεχνολογίας Πληροφοριών και Επικοινωνίας (IT) ή άλλων επιχειρηματικών κλάδων, η θέση σου ως εργατικό δυναμικό δεν έχει αλλάξει ουσιαστικά. Κατάλαβαν πως όλα τα διαχρονικά μας αιτήματα ως Αριστερά ίσχυαν με τον ίδιο τρόπο ακόμη και για τα λευκά κολάρα, τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στον εταιρικό τομέα. Αυτή η συνειδητοποίηση τους οδήγησε στον να οργανωθούν και να φτιάξουν σωματεία. Και το ίδιο ισχύει και για άλλους που σήμερα εργάζονται στις πλατφόρμες, γίνονται μέλη στο Παν-Ινδικό Σωματείο (All-India Gig Workers Union) και επιστρέφουν προς την Αριστερά και την στηρίζουν. Έχουν αποκτήσει συνείδηση.

Πιστεύω πως οι γενιές μετά τη δεκαετία του 1990 διδασκόμαστε καθημερινά να πιστεύουμε πως η

Αριστερά δεν λειτουργεί, δεν θέλει την πρόοδο, πως η αριστερή ιδεολογία είναι προβληματική. Κι όμως, η ίδια η βιωμένη μας εμπειρία εντός του καπιταλιστικού συστήματος, εντός του νεοφιλελεύθερου κράτους και της νεοφιλελεύθερης οικονομικής δραστηριότητας ήταν αυτά που μας έκαναν να καταλάβουμε πως η μόνη λύση είναι μία αριστερή λύση. Χωρίς την οργάνωσή μας σε σωματεία, χωρίς δηλαδή να ακολουθήσουμε αυτό που ο Μαρξ είχε γράψει τόσα πολλά χρόνια πριν, δεν υπάρχει λύση. Το δικό μας προνόμιο μπορεί να μην είναι η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης, αλλά είναι η βιωμένη καθημερινή μας εμπειρία, το γεγονός της εκμετάλλευσής μας από το νεοφιλελεύθερο κράτος και το καθεστώς.

Άλκηστη Πρέπη: Παράλληλα με όλα τα παραπάνω είσαι και μία ηγετική μορφή με μεγάλη ακτιβιστική δράση στα έμφυλα ζητήματα. Θα μπορούσες να μας μιλήσεις για το φεμινιστικό κίνημα στην Ινδία γενικά αλλά και ειδικότερα στο φοιτητικό πλαίσιο;

Ιδιαίτερα εντός του πανεπιστημιακού χώρου, τα ζητήματα του φύλου, της σεξουαλικότητας και των ίσων ευκαιριών είναι εξαιρετικά κεντρικά. Ίσως γνωρίζετε πως σε πολλά από τα μεγάλα πανεπιστήμια υπάρχουν ακόμα κανονισμοί που επιβάλλουν στις γυναίκες να επιστρέφουν στις εστίες τους στις έξι, επτά ή οκτώ το απόγευμα. Κι όμως, για τους άνδρες δεν υπάρχει κάποια απαγόρευση κυκλοφορίας ή κάποιο χρονικό όριο στο πότε επιστρέφουν στα δωμάτιά τους. Είδαμε, λοιπόν, ένα μεγάλης έκτασης κίνημα που αναπτύχθηκε ζητώντας κοινά ωράρια για τα κορίτσια και τα αγόρια. Και αυτό δεν προήλθε μόνο από την ιδέα της ελευθερίας των γυναικών. Προφανώς και οφείλουν να έχουν την ελευθερία τους να αργούν και να επιστρέφουν όποια ώρα θέλουν, αλλά μαζί με αυτήν είναι και ένα ζήτημα υλικής πρόσβασης (στη γνώση). Σε πολλά από τα πανεπιστήμιά μας οι βιβλιοθήκες παραμένουν ανοικτές όλο το 24ωρο, όλες τις ημέρες της εβδομάδας. Όταν λοιπόν έρχεσαι και λες πως τα κορίτσια επιστρέφουν αναγκαστικά στις εστίες τους στις 7 το απόγευμα, ουσιαστικά τους αφαιρείς το δικαίωμα να έχουν πρόσβαση στη βιβλιοθήκη η οποία είναι ανοικτή όλο το 24ωρο. Οι άντρες μπορούν να έχουν τη βιβλιοθήκη τους όλες τις ώρες της ημέρας, αλλά οι γυναίκες δεν μπορούν να την έχουν μετά τις 7 το απόγευμα. Επομένως, το ζήτημα του φύλου δεν έχει να κάνει μόνο με μία εξατομικευμένη ελευθερία, αλλά και με τη συλλογική πρόσβαση σε ορισμένους πόρους· η συλλογική ιδιοκτησία των πόρων συνδέεται με το έμφυλο ζήτημα.

Ήθελα όμως να αναφερθώ και σε ένα άλλο σημείο, εφόσον αναφέρατε το ζήτημα του φύλου. Μόλις πέρυσι, το 2022, οργανώσαμε μία μεγάλη διαμαρτυρία και οι συντρόφισσές μας συνεχίζουν αυτόν τον αγώνα μέχρι και σήμερα. Η κυβέρνηση της πολιτείας της Καρνατάκα, στη νότια Ινδία, απαγόρευσε τη χιτζάμπ στα σχολεία. Εάν δείτε το Ινδικό εκπαιδευτικό σύστημα όλα τα παιδιά ακόμη φορούν υποχρεωτικά στολή. Εάν είσαι μουσουλμάνα σου επιτρέπεται να φοράς μαντήλα που να ταιριάζει με τη στολή, εάν είσαι Σιχ μπορείς να φοράς τουρμπάνι, εάν ακολουθείς τον Ινδουισμό μπορείς μαζί με τη στολή σου να φοράς το Μπίντι ή κάποιο είδος κοσμήματος ή οτιδήποτε μπορεί να συμβολίζει τη

θρησκεία σου. Και έως τώρα δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Όμως, από τότε που η κυβέρνηση Μόντι άρχισε να προωθεί την ατζέντα της μετατροπής της Ινδίας σε ινδουιστικό κράτος, άρχισε να περιορίζει τους μουσουλμάνους και τις μουσουλμάνες όσο το δυνατόν περισσότερο και για άλλη μία φορά να στοχοποιεί τις γυναίκες και να λέει πως τα κορίτσια ήταν υποχρεωμένα να βγάλουν τη χιτζάμπ εάν ήθελαν να συνεχίσουν να φοιτούν στα σχολεία.

Στην περίπτωση αυτή το ερώτημα δεν είναι εάν εμείς ως μία αριστερή φοιτητική οργάνωση είμαστε υπέρ ή κατά της μαντήλας, εάν και κατά πόσο υποστηρίζουμε την ιερότητα που της προσδίδεται ή όχι. Το ερώτημα είναι εάν εγώ ως φοιτήτρια έχω το δικαίωμα στην εκπαίδευση ή όχι ανεξάρτητα απ' το αν ακολουθώ το Ισλάμ, τον Ινδουισμό ή τον Σιχισμό, αυτό θα έπρεπε να είναι δευτερεύον. Το ερώτημα είναι εάν έχει κανείς το θράσος να μου αφαιρέσει το δικαίωμά μου στην εκπαίδευση λόγω των θρησκευτικών μου πεποιθήσεων. Και στο ερώτημα αυτό, ως Ομοσπονδία Φοιτητών Ινδίας απαντήσαμε οργανώνοντας πορείες, ειδικά προγράμματα, διαμαρτυρίες σε όλη τη χώρα. Οι συντρόφισσές μας συνελήφθησαν, βρεθήκαμε στη φυλακή για μερικές ώρες. Αλλά την επόμενη ημέρα επιστρέψαμε και ξαναδιαδηλώσαμε. Αυτό που θέλω να υπογραμμίσω και σε αυτή την περίπτωση είναι πως δεν αντιμετωπίσαμε το ζήτημα αυτό ως ένα μεμονωμένο ζήτημα. Αντιλαμβανόμαστε τα έμφυλα ζητήματα συνδεδεμένα με το ταξικό ζήτημα, ως κομμάτι της σημερινής πολιτικής συνθήκης στην Ινδία.

Και κάτι ακόμα που ήθελα να προσθέσω. Υπάρχει στην Ινδία το Πρόγραμμα Μεσημεριανών Γευμάτων στα σχολεία μας. Παλιότερα, σημειώνονταν εξαιρετικά υψηλά ποσοστά μαθητικής διαρροής στην Ινδία, ενώ, παράλληλα, η πλειοψηφία των παιδιών, που προέρχονταν από τα φτωχότερα στρώματα, ήταν υποσιτισμένα διότι οι οικογένειές τους δεν μπορούσαν να τους παρέχουν αρκετό φαγητό. Την πρώτη περίοδο διακυβέρνησης της Ενωμένης Προοδευτικής Συμμαχίας (United Progressive Alliance—UPA I), την οποία είχε στηρίξει κριτικά η Αριστερά θεσπίστηκε το Σχέδιο Μεσημεριανών Γευμάτων, το οποίο παρείχε δωρεάν φαγητό στα σχολεία. Αυτό εξασφάλισε τη μείωση της μαθητικής διαρροής, αλλά και παρείχε φαγητό στα φτωχότερα στρώματα. Και τώρα έρχεται το BJP και λέει πως το πρόγραμμα δεν θα πρέπει να παρέχει μη-χορτοφαγικά προϊόντα στα γεύματά του. Άρα, για παράδειγμα, δεν μπορείς να δίνεις αυγό, μιας και, σύμφωνα μ'αυτούς, τα μη-χορτοφαγικά προϊόντα καθιστούν το γεύμα μιαρό. Κι εφόσον υποτίθεται πως έχουμε Ινδουιστικό πολίτευμα (Hindu Rashtra), οφείλεις να ακολουθείς μία σκληρή χορτοφαγική διατροφή ακόμα και στο πλαίσιο του προγράμματος των Μεσημεριανών Γευμάτων. Και αυτό είναι ένα ακόμα θέμα ενάντια στο οποίο αγωνίζονται οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας.

Υπάρχει ένα βίντεο, ένα μικρό κορίτσι, νομίζω γύρω στα 11. Είναι συντρόφισσα στην SFI, και εξηγεί με τον δικό της τρόπο την κατάσταση λέγοντας "Ποιοι είναι αυτοί που θα μας πουν τι μπορούμε να φάμε και τι όχι; Αυτοί δεν μας παρέχουν φαγητό, όταν πεινάμε στα σπίτια μας δεν έρχονται να δουν εάν έχουμε αρκετό φαγητό ή όχι". Και όταν η κυβέρνηση δίνει επιτέλους λίγο φαγητό, αυτοί θέλουν να το σταματήσουν· να σταματήσουμε να έχουμε τροφή, κάτι που αποτελεί βασικό μας δικαίωμα. Αυτοί είναι που όλον αυτόν τον καιρό εμπόδιζαν τις γυναίκες από το να πηγαίνουν στο σχολείο.

Εμπόδιζαν ιδιαίτερα τις γυναίκες Ντάλιτ, τις γυναίκες από τις περιθωριοποιημένες κάστες να έχουν πρόσβαση στην εκπαίδευση. Και τώρα θέλουν να μας πάρουν πίσω όλα αυτά που έχουμε κατακτήσει όλα αυτά τα χρόνια. Και αυτό το λέω πάλι διότι το έμφυλο ζήτημα, όπως το αντιλαμβανόμαστε εμείς, δεν είναι κάτι μεμονωμένο. Η αντίληψή μας για το φύλο είναι άρρηκτα δεμένη με τους ευρύτερους ταξικούς, πολιτικούς και άλλους αγώνες.

Jawaharlal Nehru University, Δελχί, Δεκέμβριος 2019 (προσωπικό αρχείο, Άλκηστη Πρέπη)

Άλκηστη Πρέπη: Ένα από τα κινήματα που έκανε το γύρο του κόσμου στις ειδήσεις τα τελευταία χρόνια ήταν αυτό των αγροτών, το οποίο και συνδέεται με πολλά από τα ζητήματα στα οποία αναφέρθηκες. Τι συμβαίνει σήμερα στην κατεύθυνση αυτή; Το κίνημα είναι ακόμα ζωντανό; Άφησε κάτι πίσω του;

Η κυβέρνηση εισήγαγε πολλούς νόμους κατά τη διάρκεια της πανδημίας, ενώ, παράλληλα, η Βουλή δεν ήταν σε λειτουργία. Επιχείρησαν λοιπόν να περάσουν μία σειρά από νόμους χωρίς να τους έχουν

πρώτα συζητήσει στο κοινοβούλιο είτε με τις πολιτειακές κυβερνήσεις. Μία τέτοια περίπτωση ήταν το NRC-CAA, μία άλλη ήταν η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και μία ακόμα ήταν οι Νόμοι για τη Γεωργία (2020). Στους νόμους αυτούς πρότειναν ουσιαστικά τη μεταφορά όλου του αγροτικού / γεωργικού τομέα στα χέρια ιδιωτικών εταιρειών. Με τον ίδιο τρόπο που συμβαίνει σε όλον σχεδόν τον Παγκόσμιο Νότο, αυτοί θα σου δίνουν τους σπόρους κι εσύ θα οφείλεις να τους πουλάς τα προϊόντα σου. Όλες οι εμπειρίες από την εταιρειοποίηση της γεωργίας έχουν δείξει πως το μόνο που πετυχαίνει είναι να εντείνει την εκμετάλλευση των γεωργών και των αγροτών.

Οι οργανώσεις των γεωργών από πολλές και διαφορετικές πολιτικές τάσεις συσπειρώθηκαν και οργάνωσαν αυτόν τον εξαιρετικό αγώνα τον οποίον συνέχισαν για έναν ολόκληρο χρόνο. Για έναν χρόνο απέκλεισαν το Νέο Δελχί, τη μητροπολιτική περιοχή της πρωτεύουσας από όλες τις πλευρές. Περικύκλωσαν ολόκληρη την πρωτεύουσα και παρέμειναν εκεί για έναν ολόκληρο χρόνο. Για εμάς αυτό που ήταν εξαιρετικά ελπιδοφόρο σε σχέση με το κίνημα αυτό ήταν πως διαμόρφωσε μία ουσιαστικά πολυ-θρησκευτική, πολυπολιτισμική πλατφόρμα όπου άνθρωποι από διαφορετικά τμήματα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης μπορούσαν να συμμετέχουν και να αρθρώσουν μία κοινή γραμμή. Στα Μπάνγκλα υπάρχει μία έκφραση που λέει πως όποιος σπέρνει τον καρπό είναι αυτός στον οποίο ανήκει η γη. Η έκφραση αυτή επανήλθε εντός του κινήματος, που δήλωνε πως εμείς είμαστε αυτοί που φροντίζουμε και καλλιεργούμε τη γη, εμείς είμαστε αυτοί που κάνουμε όλη τη δουλειά. Δεν θα μας πουν οι εταιρείες και η κυβέρνηση σε ποιον θα πουλήσουμε τη σοδειά μας. Αυτή η πολύ κλασική μαρξιστική θέση επαναδιατυπώθηκε από τους αγρότες, με τρόπο που θεωρήσαμε εξαιρετικά ελπιδοφόρο.

Σημαντικό ήταν επίσης το γεγονός ότι πάνω από 150 οργανώσεις συσπειρώθηκαν και δημιούργησαν μία πλατφόρμα που επέτρεψε στο κίνημα να διατηρηθεί για έναν ολόκληρο χρόνο. Δεν θυμάμαι να έχουμε δει άλλο αντίστοιχο κίνημα στα τελευταία 10 με 20 χρόνια. Και ήταν τόσο ελπιδοφόρο διότι ανάγκασε την κυβέρνηση να αποσύρει τον νόμο. Πριν από το κίνημα αυτό, παρόλες τις αντιστάσεις μας η κυβέρνηση δεν είχε υποχωρήσει σε τίποτα. Παρόλο που μπορούσαμε να αντισταθούμε στην εφαρμογή των αντι-λαϊκών νόμων της κυβέρνησης, αυτοί παρέμεναν σε ισχύ. Κι όμως, στην περίπτωση του αγώνα των αγροτών, το κίνημα πέτυχε την απόσυρση του νόμου και την οπισθοχώρηση της κυβέρνησης. Κι αυτή ήταν η πρώτη ήττα της κυβέρνησης Μόντι. Ήττα που για πολλούς από εμάς ήταν μία αχτίδα ελπίδας. Το γεγονός ότι καταρρίφθηκε ο μύθος του “ανίκητου” Μόντι και του “ανίκητου” BJP. Για τον λόγο αυτό εμείς, ως νεότερη γενιά, οφείλουμε πολλά στο κίνημα των αγροτών (κίνημα Kisan), διότι μας έδωσαν ελπίδα και μας έκαναν να πιστέψουμε πως εάν παλέψουμε πραγματικά με όλη μας τη δύναμη η νίκη μας είναι πιθανή.

Κώστας Γούσης: Πρόσφατα, λόγω των εργατικών αντιστάσεων στη Γαλλία ενάντια στις αλλαγές στο ασφαλιστικό, ανέκυψε η συζήτηση για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και τη δύναμη που μπορούν να κατακτήσουν οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες εφόσον πιστέψουν σε αυτήν και δράσουν συλλογικά. Τα τελευταία χρόνια,

ιδιαίτερα πριν την πανδημία, είδαμε να οργανώνονται πολλές και εντυπωσιακές απεργίες στην Ινδία. Φυσικά, αυτό είναι ένα θέμα για το οποίο θα μπορούσαμε να μιλάμε για ώρες, θα θέλαμε όμως να μας σχολιάσεις σύντομα την κατάσταση του εργατικού κινήματος στην Ινδία. Διαμορφώνονται νέες ταξικές συσπειρώσεις; Σε ποιο βαθμό συμμετέχουν σε αυτές οι νεότεροι/ες εργαζόμενοι/ες;

Αυτή ήταν μία πολύ εντυπωσιακή απεργία (ΣΤΜ: αναφέρεται στην απεργία που έλαβε χώρα στις 26 Νοεμβρίου 2020). Πήρα κι εγώ μέρος και μάλιστα μία από τις αγαπημένες μου αναμνήσεις είναι ότι πήγαμε μαζί με τη μητέρα μου και άλλο κόσμο και σταματήσαμε ένα τρένο, σταθήκαμε μπροστά του λέγοντας πως πρόκειται για γενική απεργία και πως τα τρένα δεν θα έπρεπε να λειτουργούν.

Πηγαίναμε και κάναμε έκκληση για συμμετοχή στην απεργία ακόμα και σε όσους περίμεναν να επιβιβαστούν στα τρένα για να πάνε στη δουλειά τους. Τους λέγαμε ότι απεργούμε για λόγους που αφορούν και τους ίδιους, αφορούν κάθε έναν που προέρχεται από την εργατική τάξη. Τους λέγαμε πως οι νόμοι που φέρνει η κυβέρνηση στοχεύουν στην κατάργηση του βασικού τους δικαιώματος στην οκτάωρη εργασία, στο δικαίωμά τους για ελεύθερο χρόνο, για άδεια μητρότητας κλπ. Ελάτε μαζί μας, στηρίξτε την απεργία.

Επίσης, στις απεργίες αυτές είδαμε και πολλά νεαρά άτομα. Εν μέρει διότι, κατά τη γνώμη μου, οι νέοι είναι σήμερα εξαιρετικά ευάλωτοι, είναι αυτοί που βάζονται περισσότερο από το νεοφιλελεύθερο κράτος και για τον λόγο αυτόν κινητοποιούνται. Παράλληλα, όμως, και τα σωματεία άρχισαν να διερευνούν νέους τρόπους να οργανώνουν κόσμο. Για παράδειγμα, πρόσφατα οργανώσαμε τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στις πλατφόρμες με το Κέντρο Σωματείων Ινδίας (Centre of Indian Trade Unions—CITU), το οποίο είναι ένα από τα μεγαλύτερα σωματεία της Αριστεράς. Και πια υπάρχει το Παν-Ινδικό Σωματείο Εργαζομένων στις Πλατφόρμες (All-India Gig Workers Union) στο οποίο οργανώνονται οι διανομείς, οι οδηγοί στην Ola και την Uber. Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τα σωματεία αυτά είναι πολύ διαφορετικός από αυτόν που παραδοσιακά δούλευαν. Για παράδειγμα, έχουν έντονη δράση μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα. Κι έτσι δουλεύουμε, ως Αριστερά, με το Σωματείο οδηγών Uber στην Καλκούτα, που αποτελεί, νομίζω και το μοναδικό σωματείο ειδικά για οδηγούς ταξί στην Uber και στην Ola σε όλη την Ινδία. Μάλιστα, τα μέλη του σωματείου αυτού είναι περήφανα για την πολιτική τους ταυτότητα, και κολλάνε αυτοκόλλητα με το σφυροδρέπανο και το σήμα του σωματείου τους πάνω στα ταξί τους για να υπογραμμίσουν την ιδιότητά τους αυτή. Κι έτσι, σε περίπτωση που τους παρενοχλήσει η αστυνομία ξέρουν πως δεν είναι πια μόνοι τους, αλλά είναι μέρος μίας ευρύτερης κινητοποίησης.

Πρόκειται για την ίδια συνθήκη που περιέγραψα για τον κλάδο της πληροφορικής. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας από τον κλάδο αυτόν συμμετείχαν στις απεργίες, ακινητοποιώντας τις επιχειρήσεις. Πιστεύω πως κάτι τέτοιο δεν είχε ξανα συμβεί τα τελευταία 10-15 χρόνια: οι εργαζόμενοι στις εταιρείες βγήκαν στον δρόμο φορώντας κόκκινα κασκέτα και με κόκκινες σημαίες και διαδήλωσαν μπροστά από τα πολυώροφα κτήρια των γραφείων τους, εμποδίζοντας την είσοδο σε

όσους επιχειρούσαν να σπάσουν την απεργία. Όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα του ότι τα ίδια τα σωματεία επιχείρησαν να αλλάξουν τον τρόπο λειτουργίας τους και να απευθυνθούν με αποτελεσματικό τρόπο στις νεότερες ηλικίες. Κι αυτό είναι πολύ ελπιδοφόρο.

Κώστας Γούσης: Πέρα από όλες τις δραστηριότητές σου είσαι και πολύ ενεργή στην πανεπιστημιακή έρευνα με τη διδακτορική σου διατριβή να βρίσκεται στο στάδιο της ολοκλήρωσης, ενώ συμμετέχεις και σε πολλά ακαδημαϊκά συνέδρια. Θα θέλαμε, για το κλείσιμο, να μοιραστείς μαζί μας μερικές σκέψεις σου σχετικά με το συνέδριο του *Historical Materialism Athens*.

Ήταν μεγάλη χαρά μου να βρίσκομαι εδώ στην Αθήνα! Για μένα αυτή ήταν η πρώτη φορά που συμμετείχα σε κάποιο συνέδριο του Historical Materialism. Τις προηγούμενες χρονιές δεν είχα τη δυνατότητα λόγω έλλειψης χρηματοδότησης. Αλλά αυτή τη φορά το περίμενα με ανυπομονησία και, τελικά, ήταν όχι μόνο μία ακαδημαϊκή συνάντηση, αλλά και μία ουσιαστική συνάντηση με συντρόφους μου απ'όλο τον κόσμο.

Αυτό ακριβώς θα κρατήσω από το συνέδριο αυτό: την αίσθηση του διεθνισμού, το όνειρό μας για έναν κόσμο χωρίς σύνορα, όπου οι άνθρωποι θα είναι στην ουσία μία μεγάλη οικογένεια —όχι με την έννοια του “παγκόσμιου χωριού” της παγκοσμιοποίησης, αλλά με την έννοια του διεθνισμού. Πιστεύω πως αυτή η αίσθηση του διεθνισμού, το να μπορέσω να γνωρίσω τους συντρόφους μου απ'όλο τον κόσμο ήταν ουσιώδες για εμένα και θέλω να ευχαριστήσω τους διοργανωτές του Historical Materialism για αυτό το υπέροχο συνέδριο!

Left Democratic Front (LDF).

Communist Party of India (Marxist)—CPI(M).

Η ομοσπονδιακή δημοκρατία της Ινδίας αποτελείται από 28 πολιτείες και 8 ομοσπονδιακά εδάφη / ενωσιακές επικράτειες. Η Κεράλα αποτελεί μία από τις πολιτείες αυτές και βρίσκεται στο νοτιο-δυτικό άκρο της χώρας. Ένας από τους πιο δημοφιλείς τουριστικούς προορισμούς της χώρας, η πολιτεία της Κεράλα είναι επίσης και η δεύτερη πιο αστικοποιημένη πολιτεία της Ινδίας. Η μακρόχρονη κυριαρχία των δυνάμεων της Αριστεράς στην κυβέρνηση της πολιτείας αλλά και τα υψηλά επίπεδα πολιτικής συμμετοχής και μαζικού ακτιβισμού έχουν αποτυπωθεί στο αναπτυξιακό της μοντέλο (μοντέλο της Κεράλα), το οποίο έχει εδώ και πολλές δεκαετίες εστιάσει όχι στην οικονομική αλλά στην κοινωνική ανάπτυξη και στον περιορισμό των ανισοτήτων. Έτσι σήμερα η Κεράλα βρίσκεται στην κορυφή των πολιτειών με τους μικρότερους αριθμούς ατόμων που διαβιούν κάτω από το όριο της φτώχειας, με τα υψηλότερα ποσοστά εγγραμμτισμού αλλά και το υψηλότερο προσδόκιμο ζωής στη χώρα (ΣτΜ).

Bharatiya Janata Party, το κυβερνών κόμμα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης της Ινδίας από το 2014 μέχρι σήμερα. Πρόκειται για δεξιό κόμμα που προωθεί έμπρακτα τον Ινδουιστικό εθνικισμό (ΣτΜ).

Students Federation of India (SFI).

Κέντρα υγείας και φροντίδας για τα παιδιά στις αγροτικές κοινότητες και στα χωριά. Τα κέντρα ιδρύθηκαν ως τμήμα του κρατικού προγράμματος για τα Ολοκληρωμένες Υπηρεσίες Ανάπτυξης του Παιδιού, το 1975, αλλά και ως απάντηση στην έλλειψη γιατρών που αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει η Ινδία. Εκτός από υπηρεσίες υγείας και φροντίδας των παιδιών, τα κέντρα Anganwadi οργανώνουν προγράμματα δημιουργικής απασχόλησης παιδιών προσχολικής ηλικίας, παρέχουν συμβουλές και οδηγίες αντισύλληψης, καθώς και ιατρικά τσεκ-απ (ΣΤΜ).

Πρόκειται για τους Διαπιστευμένους Ακτιβιστές Κοινωνικής Υγείας (Accredited Social Health Activist—ASHA), υγειονομικό προσωπικό του Υπουργείου Υγείας που εργάζονται στις μικρές κοινότητες της αγροτικής επαρχίας (ΣΤΜ).

Για την αντιμετώπιση της πανδημίας από την Κεράλα βλέπε: <https://kosmodromio.gr/2020/04/12/H-Κεράλα-κερδίζει-τη-μάχη-του-κορονοϊο/>

Οι Ντάλιτ είναι τα άτομα που ανήκουν στα κατώτατα στρώματα της ταξικής και κοινωνικής διαστρωμάτωσης της Ινδίας, γνωστοί στα ελληνικά και ως Ανέγγιχτοι. Η θέση είναι τόσο χαμηλή που ουσιαστικά βρίσκονταν εκτός του συστήματος των καστών. Σήμερα, ο επίσημος όρος που προσδιορίζει τόσο τους Ντάλιτ (που βρίσκονται εκτός κάστας) όσο και τα άτομα των κατώτατων καστών, είναι αυτός των “καταχωρισμένων καστών” (Scheduled castes) (ΣΤΜ).

Ο Rohith Vemula, διδακτορικός φοιτητής στο πανεπιστήμιο του Hyderabad αυτοκτόνησε τον Ιανουάριο του 2016 μετά από πολύμηνο αγώνα που έκανε ενάντια στη διακοπή της υποτροφίας που του επέτρεπε να ζει και να σπουδάζει λόγω της πολιτικής του δράσης (ΣΤΜ).

Ο 27χρονος, τότε, μεταπτυχιακός φοιτητής εξαφανίστηκε από τη φοιτητική του εστία στο πανεπιστήμιο JNU στο Δελχί τον Οκτώβριο του 2016 (ΣΤΜ).

Το ABVP ιδρύθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1940 ως φοιτητική παράταξη της ακροδεξιάς εθνικιστικής παραστρατιωτικής οργάνωσης Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS), με την οποία είναι μέχρι και σήμερα συνδεδεμένο. Η οργάνωση RSS είχε ιστορικά συνεργαστεί με τις αρχές των Βρετανικών Ινδιών, δεν συμμετείχε στο κίνημα ανεξαρτησίας της Ινδίας, ενώ ένα από τα μέλη του δολοφόνησε και τον Μαχάτμα Γκάντι τον Ιανουάριο του 1948. Παρόλο που υποστηρίζουν το αντίθετο, τόσο του RSS όσο και του ABVP είναι πως έχουν μέχρι σήμερα στενές σχέσεις με το κυβερνών κόμμα του BJP (ΣΤΜ).

Πρόκειται για την κεντρική υπηρεσία της Ινδίας που ασχολείται με την εξιχνίαση εγκληματικών ενεργειών και υποθέσεων στο εσωτερικό της χώρας (ΣΤΜ).

Η έννοια του Ινδουιστικού πολιτεύματος αποτελεί μία πρόσφατη επινόηση του Ινδουιστικού εθνικισμού την οποία προωθεί η κυβέρνηση του Ναρέντρα Μόντι (ΣΤΜ).

Μπίντι είναι η χρωματιστή βούλα που φοριέται ή σχεδιάζεται στο μέτωπο ανάμεσα από τα φρύδια, συμβολίζοντας το τρίτο μάτι.

Κεντροαριστερή πολιτική συμμαχία της οποίας ηγείτο το κόμμα του Ινδικού Εθνικού Κογκρέσου. Δημιουργήθηκε το μετά τις γενικές εκλογές του 2004 και κυβέρνησε την Ινδία μέχρι το 2014, όταν τις γενικές εκλογές κέρδισε η αντίπαλη Εθνική Δημοκρατική Συμμαχία (National Democratic Alliance—NDA) υπό την ηγεσία του BJP. Η πρώτη περίοδος της UPA αναφέρεται στο 2004-2009. Τη συμμαχία στήριξε και το Αριστερό Μέτωπο μέχρι που απέσυρε τη στήριξή του διαφωνώντας με τη συμφωνία συνεργασίας Ινδίας-ΗΠΑ στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας για μη στρατιωτικούς σκοπούς.

<http://citucentre.org/>

Ινδική πλατφόρμα αντίστοιχη με την Uber (ΣτΜ).